

ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΟΝ ΜΟΥ ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΝ
ΚΛΕΩΝΑ ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΗΝ

(δῶρον πρωτοχρονιάτικο τοῦ 1910)

Εἰς Κων/λιν

ΜΙΚΡΕ μου Κλέων, σὰν τί τάχατες κ' ἐγὼ
 νὰ σοῦ χάρισω, κάποιον δῶρον ταιριασμένο,
 ποῦ ἀκόμα τώρα σκάζεις ἀπ' τ' αὐγὸ
 μέσ' στὰ πανιά σου διπλοφασκιωμένο;
 ποῦ ἀφ' ὅτου εἶπα Κλέων νὰ σὲ λέν'
 δὲν παύουν τὰ ματάκια σου νὰ κλαίν',
 παραξηγῶντας ἔτσι τ' ὄνομά σου,
 βουρλίζοντας μὲ κλάψες τὸ μπαμπᾶ σου
 καὶ εἶσαι Κλέων ... κλαίων γιὰ τὴ μάννα σου
 καὶ ... Κλαῖος τῆς λογίας παραμάννας σου;
 Ἐκτός, ἂν ἐννοῆς, μπρὲ κατεργάρι,
 νὰ γίνῃς κλέος τοῦ νουνοῦ σου καὶ καμᾶρι.
 Μὰ ὡς νὰ γίνῃς κ' οἱ ὀχτροὶ φρυάξουνε,
 πόσες φασκιὲς ἀκόμα θὰ σ' ἀλλάξουνε! ...
 Ἄς εἶνε. Τὸ λοιπὸν ποῦ λές, βαφτισιμῆ μου,
 τί δῶρο τώρα νὰ σοῦ κάμω, ἔλα πέ μου,
 ποῦ οἱ γονιοὶ σου — νὰ «μὴ βρέξῃ καὶ μὴ στάξῃ» —
 σ' ἔχουνε στὸ χρυσάφι, στὸ μετάξι,
 στὰ πούπουλα, σὲ πέπλα, σὲ δαντέλλες,
 σὲ χίλιες τέτοιες ἐμμορφιὲς καὶ τρέλες;

Θέλεις σφυρίχτρα, τὸν μπαμπᾶ νὰ ξεκουφαίνης;
 ἢ καραμούζα, τὴ μαμάκα νὰ ζουρλαίνης;
 ἢ μήπως κουδουνίστρα γιὰ νὰ κουδουνίζης
 καὶ τῆς νταντᾶς σου τὰ αὐτιά νὰ διαολίζης;
 ἢ προτιμᾶς ταμπούρλο καὶ ροκάνι
 ποῦ ἠμπορεῖ τὴ γειτονιά νὰ ξετρελάνη;
 Κάλλιο νὰ κάτσης ἤσυχα ἐγὼ λέω,
 γιὰ νὰ μὴ βγάλῃς ὄνομα κακό, μπρὲ Κλαῖο!
 καὶ τοῦρθη κ' ἡ στραβὴ ἰδέα κανενὸς
 πῶς τάχατες σ' ἐβάφτιζε ζουρλὸς νουνός.
 Καὶ εἶνε, πὲς μου, δίκιο βρὲ παιδί μου,
 γιὰ σένανε νὰ χάσω τὴν ὑπόληψί μου;
 Ἐγὼ λέω νὰ κάτσης ἤσυχα στὴ κούνια
 καὶ ἄς σοῦ λείπουνε σφυρίχτρες καὶ κουδούνια.
 Φτάνει σου τώρα μάμ... οὐά... τοισί... τατά...
 καὶ κάποια ἄλλα ποῦ τὰ ξέρεις... ἀπ' αὐτά...
 καταλαβαίνεις τί σοῦ λέω... Μόκο!... τσιμουδιά!
 μὴν τύχη καὶ μᾶς πάρουν κι' ἄλλοι μυρουδιά...
 Καὶ ὅταν ἔβγῃς ἀπ' αὐτὰ μὲ τὴν εὐχή μου,
 τότε θὰ ἰδοῦμε τί θὰ γίνῃ, βρὲ παιδί μου...

ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ

Θεάματα καὶ ἀπολαύσεις εἰς τοὺς δρόμους τῆς Κων/λεως